

ктивності навчання учбова діяльність планується за групами і станціям. В ході заняття перша група протягом 10 хвилин виконує лексичні вправи, друга група в ці ж 10 хвилин займається граматиною, третя група працює з текстом або відразу виконує завдання по ньому. Через 10 хвилин кожна група переходить на іншу станцію – тобто переходить до іншого столу, де лежать завдання з іншого аспекту теми заняття. За пару всі студенти побувають і попрацюють на всіх станціях, виконають той самий обсяг роботи, який планується для традиційного заняття, але в малій групі робота виконується більш ефективно і результативно. Останнім етапом заняття може бути бесіда з даної теми, інтерв'ю, гра або мультимедійна презентація.

Заняття в інтерактивному форматі дають можливість студентам отримувати знання не через просту їх трансляцію від викладача до студента, а в ході активного спілкування між собою та з педагогом.

Інтерактивне навчання дозволяє вирішувати одночасно кілька завдань, головним з яких є розвиток комунікативних умінь і навичок іноземної мови, допомагає встановленню емоційних контактів між студентами, виконує виховну задачу, оскільки привчає працювати в команді, прислухатися до думок своїх друзів. Також використання інтерактивних форм в процесі навчання, як показує практика, знімає нервову напругу студентів, дає можливість міняти форми їхньої діяльності, та переключати увагу на вузлові питання теми заняття.

З вищевикладеного виходить, що вмиле використання викладачем інтерактивного навчання іноземній мові, дозволяє зробити студента активним учасником педагогічного процесу, формувати і розвивати його пізнавальну активність і саморефлексію. Застосування інтерактивних методів сприяє формуванню творчої, активної особистості, готової до професійно-орієнтованої міжкультурної комунікації і здатної адаптуватися до нашого мінливого світу.

Список літератури: 1. Бадмаев Б.Ц. Методика преподавания психологии: Учеб. пособие для студ. высш. учебн. заведений. – М., 2001. 2. Большой психологический словарь / Сост. и общ. ред. Б. Мещеряков, В.Р. Зинченко. – СПб., 2004. 3. Коротаева Е.В. Хочу, могу, умею! Обучение, погруженное в общение. – М., 1997. 4. Педагогический энциклопедический словарь / Под ред. Б.М. Бим-Бад. – М., 2003. 5. Философский энциклопедический словарь / Под ред. Л.И. Ильичева, П.Н. Федосеева, С.М. Ковалева, В.Г. Попова. – М., 1983.

*Мірошко О.І.
м. Харків, Україна*

ФОРМУВАННЯ НОВИХ ПЕДАГОГІЧНИХ ТЕНДЕНЦІЙ КРАЇН СПІВДРУЖНОСТІ НЕЗАЛЕЖНИХ ДЕРЖАВ

Формування нових педагогічних тенденцій відбувається перманентно, супроводжуючи еволюцію самого людства. Будь-який виникаючий напрям або конкретний метод цілеспрямованого впливу на свідомість, розум і психіку індивіда, тобто його навчання, виховання і освіти, обумовлені соціальними потребами і більшою чи меншою мірою, повинні відповідати інтересам і потребам певних суспільних груп.

Аналіз причин, які негативно впливають на ситуацію з освітою та примушують зацікавлену частину суспільства шукати нові напрями в цільовій і загальноорозвинутій

роботі з дітьми, не простий. Для пошуку виходу з ситуації необхідно розглянути хоча б найбільш загальні, типові недоліки та проблеми сучасної української педагогіки, причому не тільки відносно змісту навчання, але і форм організації, принципів і підходів, які використовуються в освітніх середовищах на всіх рівнях, починаючи з середньої школи і закінчуючи вnz і аспірантурами.

Радянська школа як дидактичний фундамент офіційно легитимних педагогічних відносин формувалася протягом сімдесяти з гаком років. І сьогодні, коли вже давно немає Радянського Союзу, її теоретичний базис, як і раніше, панує і визначальною мірою впливає на розвиток освітньої системи України. Заради справедливості треба зазначити, що не в останню чергу завдяки заслугам радянських дидактів, рівень знань учнів радянської середньої школи по багатьом параметрам був вище рівня аналогічної підготовки їх однолітків у навчальних закладах закордонних країн.

Система освіти на пострадянському просторі довгі роки була єдина. Слов'янські народи і зараз підтримують загальні завдання освіти, про це свідчить I і II З'їзди вчителів – працівників освіти країн СНД, які пройшли 26–27 квітня 2010 року і 18–19 жовтня 2012 року відповідно. На цих з'їздах були визначені завдання розвитку освіти країн СНД, а саме:

Вважається необхідним забезпечення активної участі освітніх установ, представників освітньої та наукової громадськості, органів управління освітою держав-учасників СНД у заходах з реалізації Угоди про співробітництво в галузі освіти (Ташкент, 1992 р.), Угоди про формування Єдиного (спільного) освітнього простору СНД (Москва, 1997 р.), Угоди про гуманітарне співробітництво держав-учасників СНД від 26 серпня 2005 року і Декларації про гуманітарне співробітництво держав-учасників СНД від 8 травня 2005 року, звернувши особливу увагу на вирішення наступних завдань:

- зміцнювати правову та інформаційну бази співпраці, посилювати взаємодію у справі підвищення якості шкільної освіти, розвивати академічну мобільність учнів, студентів та науково-педагогічних працівників, підтримувати викладання національних мов держав-членів СНД в країнах-партнерах;

- розробляти інноваційні освітні технології, що дозволяють ефективно навчати педагогів і керівників освітніх установ і організацій, використовувати нові інформаційно-комунікативні та мультимедійні засоби для забезпечення якісної освіти і досягнення оптимальних результатів у шкільній освіті;

- підтримати пропозицію про проведення в освітніх установах держав – учасників СНД єдиних уроків (днів), присвячених Співдружності Незалежних Держав і річниці Перемоги у Великій Вітчизняній війні;

- підтримати пропозицію Раді із співпраці в галузі освіти держав-учасників Співдружності Незалежних Держав про створення системи заохочень наукових і педагогічних працівників країн СНД, в тому числі, про введення Нагрудного знака «Відмінник освіти СНД»;

- сприяти створенню і розвитку електронних ресурсів, на яких будуть створені умови для узагальнення накопиченого в країнах-партнерах педагогічного досвіду з проблем що обговорюються, розміщення на ньому відеотеки кращих уроків, різних методичних розробок і навчальних матеріалів;

- створювати умови для розширення взаємодії об'єднань педагогів і асоціацій освітніх установ, які реалізують інноваційні освітні програми і стали переможцями в рамках національних профільних конкурсів;

- сприяти розширенню співробітництва з організаціями науки і культури, інститутами громадянського суспільства для всебічного вивчення мов, культур, історії та національних традицій країн-партнерів;

- сприяти інтеграції принципів міжкультурного діалогу в освітній процес.

Педагоги Співдружності вважають за необхідне розробляти інноваційні освітні технології, що дозволяють ефективно навчати педагогів і керівників освітніх установ, використовувати нові інформаційні та мультимедійні засоби для забезпечення якісної освіти. Також прийняті освітні програми, які сьогодні у тому чи іншому вигляді використовуються в країнах Співдружності. Саме тоді з'явився цілий ряд крилатих формул в освіті, які зберігають свою актуальність і зараз, на початку XXI століття. Серед них одна з найважливіших сьогодні освітніх парадигм – «Від освіти на все життя до освіти на протязі всього життя».

Окремо необхідно відзначити створення Мережі відкритого університету СНД, вручення державних премій «Зірки Співдружності» і «Співдружності дебютів», видання оновлених підручників на мовах народів країн СНД.

Метою стала розробка пріоритетних напрямів співпраці національних систем освіти країн-учасниць, підвищення динаміки співробітництва країн СНД.

Поширюються питання вдосконалення освіти осіб з особливими освітніми потребами, питання про зміни, що відбуваються в країнах Співдружності в сфері спеціальної освіти, про вектори їх модернізації. Найбільшу увагу приділено інклюзивної освіти, відповідності державних освітніх стандартів можливостей дітей з особливими освітніми потребами в контексті їх включення в «загальний потік».

Визнаючи, що інклюзія є провідною тенденцією сучасного етапу розвитку національних систем освіти країн-учасниць, слід зазначити, що вона не повинна підміняти собою систему спеціального навчання в цілому. Інклюзивне навчання не протиставляється спеціальному. Дитина – інвалід повинна мати можливість реалізувати гарантоване конституцією України право на освіту в будь-якому типі установи і отримати при цьому необхідну їй спеціалізовану допомогу. Пропонуючи варіативні форми інтеграції (інклюзія лише одна з них) і впровадження в практику, визначилася важливість:

- розширення охоплення дітей з особливими освітніми потребами необхідною їм спеціальною педагогічною допомогою при її максимальному наближенні до місця проживання дитини;

- забезпечення «особливим» дітям можливості інтегруватися в осередку нормально розвинених однолітків;

- організація для батьків консультативної допомоги та інформаційної підтримки;

- забезпечення педагогам, які працюють в системі інклюзивної освіти, підвищення кваліфікації, отримання методичної підтримки.

При переході до єдиних державних освітніх стандартів виявилися кризові точки розвитку інклюзії, як однієї з форм інтеграції. Подолання труднощів, що виникають може бути за умови прийняття освітніх стандартів для учнів з ООП.

Серед стратегічних напрямків модернізації освіти осіб з ООП – розробка і застосування інформаційних технологій у навчанні. Розглянуті як проблеми доступу інвалідів до інформації на основі застосування інформаційних технологій, так і зростаюча потреба в спеціалізованих комп'ютерних інструментах навчання, розробкою і застосуванням яких протягом останніх двох десятиліть займається Інституту корекційної педагогіки, впроваджуючи свої розробки в країнах СНД і Балтії.

Однією з основних проблем з'явилася проблема підвищення кваліфікації педагогів. Підвищення майстерності педагогів, які працюють з дітьми з ООП, повинно стати ефективніше за рахунок вивчення досвіду, накопиченого в країнах Співдружності. Інтернет та інформаційні технології дозволяють зробити це співробітництво більш динамічним. Тому потрібне створення асоціації, яка б об'єднала вчителів, працівників освіти країн Співдружності, зацікавлених у підвищенні якості освіти дітей з ООП.

Освіта сьогодні – провідна соціальна діяльність у державах – учасницях Співдружності Незалежних Держав. В системі освіти країн СНД задіяна велика частина соціально активного населення. Причому перший освітній осередок – це родина. Мотивація сімей на здобуття якісної освіти зростає сьогодні у всіх країнах. Цікаво, що люди роблять це не тільки заради дітей, але і заради самих себе. Саме освіта як процес безперервної інвестиції в своє життя є ключовим джерелом розвитку особистості. Освіта породжує громадянську ідентичність і формує менталітет народу, цінності, соціальні норми поведінки окремих людей, великих і малих соціальних груп. Крім цього, в сучасному суспільстві освіта грає об'єднуючу, консолідуючу роль. Допомогає долати стереотипи, протистояти ксенофобії і насильства.

*Мірошко О.П.
м. Харків, Україна*

НОВІ НАПРЯМИ ВЗАЄМОДІЇ ШКОЛА – ВИЩИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД

У сучасному світі роль освіти очевидна. Освіта – одна з найважливіших умов розвитку економіки і громадянського суспільства. Освіта в цілому впродовж кількох століть була і залишається чинною передовий людського прогресу у всіх сферах її діяльності. Тому було б наївно вважати, що соціальні кризи можуть обійти стороною державні освітні інститути. Метаморфози суспільного життя так чи інакше відображаються на позиціях, ролі та завданнях школи в будь-якому суспільстві. Сьогодні в освітній діяльності на всіх рівнях кризові явища набувають стійкого характеру. Незважаючи на всі проблеми і труднощі сучасної школи сформувалися позитивні тенденції зближення середньої школи і вищого навчального закладу (далі вна). Вища освіта, особливо у найбільш не сприятливих демографічних умовах України, нарешті-решт розгорнулася обличчям до середньої освіти. Адже крім школи іншого джерела абітурієнтів у більшості вна немає. Сьогодні все більше вна в системі зацікавлені в залученні більшої кількості студентів в свій вна. Як використовувати ситуацію, що склалася, у якості ресурсу стратегічного розвитку сучасної школи? Думається, що шляхів взаємодії може бути декілька. Звичайно, все визначається цілями і завданнями освіти. Традиційним завданням як загальноосвітньої, так і вищої школи завжди визнавалося збагачення учнів знаннями, вміннями та навичками, накопичення їх запасів. Це завдання є актуальним і сьогодні. Проте науково-технічний прогрес вимагає вміння кожної особистості вчитися здобувати знання, знаходити ефективні форми розвитку творчого мислення, формування самостійності розуму, здібності в мінімально короткий час отримувати максимальну інформацію, тобто до самонавчання. Ця проблема вирішувалася і раніше, але з усією гостротою вона поставлена тільки зараз.

Якщо середня освіта для дитини самодостатня, то пряма безпосередня взаємодія з вна не є обов'язковою, хоча і бажано. Однак у випадку, якщо середня освіта є сходинок до цілісної системи підготовки необхідних суспільству працівників високої кваліфікації, взаємодія з вищою школою має бути активною та конкретно адресною. І в основі реалізації такої взаємодії повинен лежати системний підхід. При цьому ми повинні врахувати необхідність кваліфікованої профорієнтаційної роботи, розширення навчального олімпійського руху, відродити шефський рух у вна. Зрозуміло, що така діяльність повинна відбуватися на всіх освітніх рівнях, і кожна школа може бути учасником різних регіональних і муніципальних мережевих проєктів по взаємодії з вна. Але певний освітній ефект і хороші результати ми отримуємо тільки у тому випадку, якщо в школі даний напрямок розглядається всіма суб'єктами освіти як пріоритетний, забезпечуючи спадкоємність ступенів освіти.